

weilteste Ferne: सैन्यैः पिकित्तदिक्कटैः RĀGA-TAR. 3, 253. कटकैः स्पृष्टदिक्कटैः 328. विक्कमान् — शब्दपूरितदिक्कटान् KATHĪS. 26, 26.

दिक्कम् = दिशम् abl. von दिम् ÇAT. BR. 13, 5, 4, 8.

दिक्कपति (2. दिम् + पति) m. Regent einer Weltgegend (von best. Göttern) VARĀH. BRH. S. 53, 4. Glt. 1, 11.

दिक्कपथ (2. दिम् + पथ) m. Umgegend RĀGA-TAR. 3, 341.

दिक्कपाल (2. दिम् + पाल) m. Hüter einer Weltgegend (von best. Göttern) RĀGA-TAR. 4, 225. Verz. d. B. H. No. 1252.

दिक्कप्रविभाग (2. दिम् + प्र^o) m. Richtung nach einer Himmelsgegend: भागो यस्य न ज्ञायते Schol. zu VARĀH. BRH. S. 52, 115. — Vgl. दिग्भाग, दिग्विभाग.

दिक्कप्रूल (2. दिम् + प्रूल) n. Bez. best. Tage, an denen man nach einer best. Himmelsgegend hin nicht gehen darf, ÇKDR.

दिक्कसुन्दरी (2. दिम् + सु^o) f. = दिक्कन्या Glt. 7, 1.

दिक्कसक्ति (2. दिम् + सक्^o) adj. dessen Ecken nach den vier Himmelsgegenden gerichtet sind: श्मशानं KĪTJ. ÇA. 21, 3, 28. Schol. 514, 2 v. u.

दिक्कस्वामिन् (2. दिम् + स्वा^o) m. Regent einer Himmelsgegend (von best. Göttern) VARĀH. BRH. S. 34, 4.

दिगत्त (2. दिम् + त्त) 1) m. Ende des Horizonts, Ende der Welt, weite Ferne BHARTR. 1, 37. आकाशमुत्पततु गच्छतु वा दिगत्तम् ÇĀNTIÇ. 3, 21. ÇĀK. 93, v. l. RAGH. 3, 4, 10, 3, 67, 16, 87. KUMĀRAS. 6, 59. PRAB. 113, 6. KĪR. 5, 1. — 2) adj. am Ende der Welt wehend: दिगत्तं देशरत्नानाम् (शिवम्) MBH. 10, 260.

दिगत्तर (1. दिम् + त्तर) n. eine andere Gegend, die Fremde RAGH. 2, 15. परिश्रान्तुं दिगत्तरे RĀGA-TAR. 6, 16, 20, 23, 4, 186, 326, 336. PRAB. 113, 6, v. l. für दिगत्त.

दिगम्बर (2. दिम् + म्बर) 1) adj. nur die Himmelsgegenden, den Horizont zum Kleide habend, splitternackt AK. 3, 1, 39. H. an. 4, 256. fg. MED. r. 268. BHARTR. 3, 90. PĀRĪĀT. V. 14. KATHĪS. 13, 147. BRĀG. P. 1, 19, 27. f. आ KATHĪS. 20, 50. दिगम्बरत्वं n. Nacktheit KUMĀRAS. 5, 72. — 2) m. a) Bez. nackt einhergehender Bettelmönche, insbes. von der Secte der Ġaina, = लपणा, लपणाक H. an. MED. COLEBR. Misc. Ess. I, 380. II, 220. PRAB. 46, 5. MADHUS. in Ind. St. 1, 13. Verz. d. B. H. No. 626. Verz. d. Oxf. H. 90, b, 5 v. u. VET. 2, 4. — b) Bein. Çiva's H. an. MED. Skanda's H. ç. 62. — e) Finsterniss TRĪK. 3, 3, 355. H. ç. 20. H. an. MED. — 3) f. ई Bein. der Durgā KULĀRĀVA im ÇKDR. — Vgl. दिग्वस्त्र, दिग्वासम्.

दिगम्बरक m. = दिगम्बर 2, a. HĪR. 113.

दिगिम (2. दिम् + इम) m. = दिक्कारिन् BRĀG. P. 5, 14, 39, 7, 8, 32.

दिगीश्वर (2. दिम् + ईश्वर) m. Regent einer Himmelsgegend (von best. Göttern) VARĀH. BRH. S. 89, 3. दिशश्च सदिगीश्वराः MBH. 3, 8212, 7, 2683, 8, 3522, 13, 4113.

दिग्गज (2. दिम् + गज) m. = दिक्कारिन् AK. 1, 1, 3, 5. H. 170. MBH. 13, 6162, 6172. R. 5, 3, 13. BHARTR. Suppl. 23. RAGH. 1, 78. BRĀG. P. 4, 5, 10, 7, 3, 43.

दिग्ग्रहण (2. दिम् + ग्रह^o) n. Beobachtung und Bestimmung der Himmelsgegenden VARĀH. BRH. S. 24, 9.

दिग्जय (2. दिम् + जय) m. eine Ländererobrung nach allen Himmelsgegenden III. Theil.

melsrichtungen HĪR. 247. RĀGA-TAR. 4, 183. — Vgl. दिग्विजय.

दिग्दत्तिन् (2. दिम् + द^o) m. = दिक्कारिन् ÇATR. 14, 249.

दिग्दाह s. u. दाह.

दिग्देवता (2. दिम् + दे^o) f. die Gottheit einer best. Himmelsgegend BRĀG. P. 5, 14, 9, 6, 13, 17.

दिग्देश (2. दिम् + देश) m. Land nach dieser oder jener Richtung, entfernte Länder: दिग्देशगामिनः — गाङ्गस्य पयसः RĀGA-TAR. 4, 417. दिग्देशकालौ 308. तत्र नानादिग्देशादागत्य रात्रौ पत्तिषो निवसति aus dieser und jener Gegend HĪR. 9, 4.

दिग्दैवत (2. दिम् + दै^o) n. = दिग्देवता MBH. 7, 7293.

दिग्ध (partic. von दिक्) 1) adj. s. u. दिक्. — 2) m. a) Oel. — b) Feuer H. an. 2, 241. — c) = प्रबन्ध Erzählung АГАЖАР. im ÇKDR. = प्रवृद्ध (!) H. an.

दिग्धमच्छय (दि^o + मच्छ-शय) adj. P. 3, 2, 15, VArt. 2 wohl mitten im Schmutz liegend.

दिग्भाग (2. दिम् + भाग) m. die Richtung nach einer Himmelsgegend: समागच्छन्तु मोदिन्या दिग्भागेषु सर्वगमाः in allen Richtungen R. 4, 47, 6. प्रागुत्तरदिग्भागे PĀRĪĀT. 106, 22. पूर्वदिग्भागे 139, 18. — Vgl. दिक्प्रविभाग, दिग्विभाग.

दिग्वस्त्र (2. दिम् + वस्त्र) adj. nur die Himmelsgegenden zum Kleide habend, splitternackt; m. Bein. Çiva's H. 198, Sch. — Vgl. दिग्म्बर.

दिग्वारण (2. दिम् + वा^o) m. = दिक्कारिन् MBH. 3, 9929, 11093. KUMĀRAS. 2, 44, 3, 80.

दिग्वासम् (2. दिम् + वा^o) adj. nur die Himmelsgegenden zum Kleide habend, splitternackt: स्नात्वा तु विप्रो दिग्वासाः M. 11, 201. MBH. 3, 2311, 15415, 15, 693. VARĀH. BRH. S. 58, 45. BRĀG. P. 3, 19, 20, 7, 1, 86. Beiw. und Bein. Çiva's H. 198. MBH. 13, 695, 753, 808. — Vgl. दिग्म्बर.

दिग्विजय (2. दिम् + वि^o) m. eine Ländererobrung nach allen Himmelsrichtungen MED. r. 267. HĪR. 39, 5. PRAB. 2, 9. रात्रौ दिग्विजयप्रश्नः Verz. d. B. H. No. 880. So heisst ein Abschnitt im MBH. (2, 983 — 1203), welcher die Kriegszüge der vier jüngeren Pāṇḍava nach den vier Weltgegenden beschreibt. Diese Züge bezwecken die Unterwerfung aller Völker und Fürsten unter die Macht des ältesten Bruders Yudhisṭhira und die Ermöglichung des hiervon abhängigen Rāgasūja-Opfers; vgl. LASSEN in Z. f. d. K. d. M. I, 347. fgg. Eine polemische Schrift des Vedāntisten Çāṃkarākārja gegen die anderen Systeme führt nach ÇKDR. gleichfalls diesen Namen; nach MACK. Coll. I, 98 heisst diese Schrift schlechtweg विजय.

दिग्विभाग (2. दिम् + वि^o) m. = दिग्भाग Himmelsgegend WILS.

दिग्विलोकन (2. दिम् + वि^o) n. das Sehen nach den Himmelsgegenden, ein Blick in's Blaue KĪM. NĪTIS. 7, 25.

दिङ्क m. eine junge Wanze (उत्कुपाडिम्भ) ÇĀDĀRTHAKALPATĀRU im ÇKDR. Nisse WILS.

दिङ्गाग (2. दिम् + नाग) m. 1) = दिक्कारिन् MBH. 6, 2866. MEDH. 14. KUMĀRAS. 6, 5. — 2) N. pr. eines buddh. Autors (दिङ्गाग) SCHIEFNER im Bull. hist.-phil. IV, 294. Lebensb. 310 (80). WASSILJEV 70 u. s. w. VJUTP. 90.

दिङ्खण्डल (2. दिम् + म^o) n. 1) der Kreis der Himmelsgegenden, alle Weltgegenden: दिङ्खण्डलं ध्रमसि मानस चापलेन BHARTR. 3, 71. Schol. zu